

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Cdo/165/2017                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 8110208640                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.11.2018                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ladislav Górász          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2018:8110208640.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne maloletej R. S., narodenej XX. M. XXXX, bývajúcej v U., M., zastúpenej zákonnými zástupcami, matkou F. S. a M. S., bývajúcimi v U., M., proti žalovanej Fakultnej nemocnici s poliklinikou J. A. Reimana Prešov, so sídlom v Prešove, Hollého 14, IČO: 00 610 577, zastúpenej v dovolacom konaní Advokátskou kanceláriou GOGA a spol., s. r. o., Košice, Žriedlová 3, za ktorú koná JUDr. Tomáš Goga, MBA, konateľ a advokát, o zaplatenie 398 327,02 eur s príslušenstvom, ktorý spor je vedený na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/74/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. novembra 2016 sp. zn. 8Co/298/2015, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov medzitýmnym rozsudkom z 9. júla 2015 č. k. 10C/74/2010-333 určil, že „žalovaný zodpovedá za škodu na zdraví žalobkyne titulom sťaženia spoločenského uplatnenia v súvislosti s jeho poskytovaním zdravotnej starostlivosti v dňoch 20. 07. 2006 až 21. 07. 2006 v rozsahu 50 %.“ Žalobu v časti domáhajúcej sa odškodnenia bolesti zamietol a vo vzťahu k tejto časti sporu stranám nepriznal náhradu trov konania. Vec v časti domáhajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy vylúčil na samostatné konanie. Rozhodnutie o základe uplatneného nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia odôvodnil splnením všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu na zdraví žalobkyne. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná v čase od prijatia matky žalobkyne na oddelenie na gynekologicko-pôrodné oddelenie 20. júla 2006 do ukončenia jej tehotenstva cisárskym rezom XX. M. XXXX postupovala non lege artis, v príčinnej súvislosti s ktorým postupom došlo ku škode na zdraví žalobkyne, ktoré poškodenie ju hendikepuje na celý život v oblasti mobility, komunikácie a odkazuje ju na celodennú starostlivosť. S prihliadnutím na okolnosti prípadu ustálil rozsah zodpovednosti žalovanej v rozsahu 50 %. Námietku premlčania práva vznesenú žalovanou považoval za uplatnenú v rozpore s dobrými mravmi a preto na ňu neprihliadol. K tomu uviedol: „Z listinných dôkazov vyplýva, že dňa 30. 10. 2006 mohli byť najneskôr rodičia žalobkyne informovaní o tom že vývoj dieťaťa nezodpovedá jeho veku. V danom prípade však rodičia žalobkyne

poukázali na skutočnosť, že boli informovaní zo strany lekárov o zaostávaní vývoja svojho dieťaťa s tým, že tento vývoj bude v budúcnosti pokračovať a „dieťa dobehne“ ostatné deti ohľadom svojho vývoja. Maloletá sa narodila XX. XX. XXXX. Aj napriek tomu, že už 05. 11. 2007 bolo vydané prvé rozhodnutie ohľadom stavu maloletého dieťaťa, možno prisvedčiť tvrdeniu rodičov žalobkyne, že verili lekárske informáciám o zlepšení zdravotného stavu. Ak by súd vychádzal z toho, že po uplynutí jedného roka od narodenia dieťaťa, teda od 21. 07. 2007 začína plynúť premlčacia doba, tak v danom prípade by dvojročná premlčacia doba uplynula dňa 21. 07. 2009 a žaloba na tunajšom súde bola podaná 01. 04. 2010, teda približne do troch rokov odo dňa dovŕšenia jedného roka dieťaťa. Súd má za to, že vzhľadom na špecifickosť tohto prípadu aj na skutočnosť, že rozhodnutie príslušného orgánu, teda Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, bolo vydané 28. 09. 2009, bolo by v rozpore s dobrými mravmi prihladiť na túto námietku premlčania. Naozaj sa jedná o komplikovanú problematiku poskytovania medicínskej starostlivosti, pričom výkon práva a povinnosti z občianskoprávneho vzťahu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom aj na platnú judikatúru ohľadom skutočnosti, že námietka premlčania nemôže zasahovať do dobrých mravov, súd má za to, že na túto námietku nedôvodné neprihladiť.“ Podľa súdu prvej inštancie ale „nemožno nebrať do úvahy ani to, že pri jednotlivých nárokoch, ktoré vyplývajú z obmedzenia žalobkyne v oblasti mobility, komunikácie a samoobsluhy, podľa názoru súdu reálne začína plynúť premlčanie až od okamihu, kedy bolo nepochybné, že naozaj dieťa zaostáva v týchto oblastiach. Z rozhodovacej činnosti súdu je známe, a v tomto smere nie je nutné vykonávať dokazovanie o tom, že mobilita dieťaťa v súvislosti s tým, kedy má dieťa sedieť, chodiť, je daná do určitých tabuliek, no niektoré deti začínajú chodiť v desiatich mesiacoch, iné až po roku a pol, taktiež pri prvých slovách dieťaťa niektoré dieťa hovorí od ôsmich mesiacov, iné až od dvoch rokov, preto podľa názoru súdu možno chápať začatie premlčacej doby až dovŕšením veku dieťaťa, kedy je nepochybné, že dieťa zaostáva v týchto sférach. Aj napriek tomu, že už v roku 2007 bol vydaný posudok o priznaní kompenzácie pre maloleté dieťa v oblasti jeho obmedzenia v týchto sférach. Samotné takéto rozhodnutie však neznamená, že sa jednalo o definitívny stav dieťaťa, ktorý by bol nezvratný v tom čase, preto súd má zato, že námietka premlčania vo vzťahu k nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia je v rozpore s dobrými mravmi a vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti ani nie je dôvodná. Žaloba bola podaná dňa 01. 04. 2010, pričom v tom čase mala maloletá žalobkyňa 3 roky a 7 mesiacov, pričom z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že poškodenie v uvedených sférach nepochybne mohlo byť zistiteľné až dovŕšením vekovej hranice pre jednotlivé schopnosti a zručnosti dieťaťa, teda vo veku cca 2 roky, čo bolo dňa 21. 07. 2008, a pokiaľ bola podaná žaloba v subjektívnej 2-ročnej lehote, nedošlo k premlčaniu týchto nárokov. Práve tieto skutočnosti súd bral do úvahy pre prípad odlišného posúdenia začiatku plynutia premlčania v tomto konaní. Z dostupnej literatúry súdov Slovenskej republiky je zrejmé, že premlčacia subjektívna doba pri náhrade škody na zdraví začína plynúť u sťaženia spoločenského uplatnenia až okamihom ustálenia zdravotného stavu, kedy je možné po prvýkrát vydať posudok ohľadom ustálenia bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Súd má za to, že k tomuto okamihu dochádza odlišne pri sfére sťaženia v oblasti komunikácie, v oblasti mobility a týmto dňom určite nie je oznámenie lekárov o tom, že dieťa má zdravotné problémy pri ukončení hospitalizácie, ale až po dosiahnutí minimálneho veku dosiahnutia komunikačných, či pohybových schopností, čo nie je skôr než dva roky veku.“

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 28. novembra 2016 sp. zn. 8Co/298/2015 potvrdil odvolaním žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti o základe uplatneného nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a odmietol odvolanie žalovanej proti výroku napadnutého rozsudku o vylúčení veci na samostatné konanie. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku. Reagujúc na dôvody odvolania, okrem iného, dodal, že žalobkyňa v žalobe ako rozhodujúcu skutočnosť uviedla, že o tom, že jej matke pred a pri pôrode nebola žalovanou poskytnutá náležitá zdravotná starostlivosť, a teda o okolnostiach vzniku škody, na základe ktorých si mohla vytvoriť dostatočne pravdepodobný úsudok o tom, kto za škodu zodpovedá, sa dozvedela z listu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou z 28. septembra 2009. Uviedol, že „Samotné poukazovanie žalovanej na to, že rodičia maloletej o poškodení jej zdravia vedeli už z posudku Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prešove zo dňa 05. 11. 2007 nič nemení na tom, že pre začiatok plynutia 2 ročnej subjektívnej lehoty je rozhodné aj zistenie, kto za škodu zodpovedá. V tomto smere odvolateľka v podanom odvolaní neprodukovala žiadne argumenty. Záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na

vydanie rozhodnutia zo dňa 28. 09. 2009 nemožno prihladiť na námietku premlčania preto odvolací súd považuje za správny.“

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaná podala dovolanie. Dovolanie odôvodnila tým, že v konaní došlo k vade podľa § 420 písm. f/ CSP a že napadnuté rozhodnutie spočíva aj v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom odvolací súd pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie o veci, sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. táto otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP). Za nosný dôvod dovolania považuje žalovaná zodpovedanie právnej otázky „v akých prípadoch a za akých okolností je možné v rámci uplatneného inštitútu premlčania neprihladiť na uplatnenú námietku z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi“, resp. „ako by sa premlčanie a jeho rozpor s dobrými mravmi mal posudzovať v prípade poskytovania zdravotnej starostlivosti“. Dôvodil, že aj v prípade škody na zdraví „musí existovať z hľadiska práva nejaká hranica, od ktorej je možné aplikovať inštitút premlčania a ktorá tým poskytuje určitú právnu istotu aj pre druhú stranu.“ Poukázala na rozhodnutia slovenských a českých súdnych inštitúcií, ktoré riešili otázku plynutia premlčacej doby a tvrdí, že „konajúce súdy v rozpore s existujúcou judikatúrou odklonili od prípadov a podmienok, za ktorých je možné neprihladiť na vznesenú námietku premlčania z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi.“ Žalovaná tvrdí, že „konajúce súdy neskúmali vec objektívne, pretože sa vznesenou námietkou premlčania nezaoberali dostatočne, použitie rozporu s dobrými mravmi neodôvodnili riadne a preskúmateľne, čo pre žalovanú ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti spôsobuje právnu neistotu, pretože žalovaná nevie v čom je jej námietka v rozpore s dobrými mravmi a ako vôbec môže aj v budúcnosti námietku premlčania používať.“ Žalovaná vidí v tomto postupe a rozhodovaní súdov vadu, ktorá jej znemožnila, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súdmi použitý výklad „je právne neudržateľný, neprípustný a diskriminačný“. Rozhodnutia súdov v časti týkajúcej sa námietky premlčania sú rozporuplné a nepreskúmateľné; súdy na jednej strane uzatvárajú, že žalovanou uplatnená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi, na druhej strane ale dospievajú k záveru, že právo žalobkyne nie je napokon ani premlčané. „Takýto výklad predstavuje len ďalšiu právnu neistotu, pretože v konečnom dôsledku ani nevie, či jej námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi (ak áno, tak z akého dôvodu) alebo či jej námietka premlčania je neopodstatnená, pretože ešte neuplynula premlčacia lehota.“ Odôvodnenia súdov sú prekvapujúce a nepreskúmateľné aj v časti pojednávajúcej o tom, že právo žalobkyne sa vlastne ani nepremĺčalo. „Konajúce súdy stanovili vlastný subjektívny čas začiatku plynutia premlčacej doby (bez odborných znalostí) a nevzali do úvahy názor znalcov.“ Naostatok je podľa žalovanej právne neudržateľné, aby začatie plynutia premlčacej doby bolo viazané na rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pritom nechať bez povšimnutia, že žalobkyňa disponovala preukazom občana s ťažkým zdravotným postihnutím a že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Prešove vydal pre žalobkyňu posudok, v ktorom už bola hodnotená miera funkčnej poruchy zdravia žalobkyne, už 5. novembra 2007. Tieto listiny svedčili o miere poškodenia zdravia žalobkyne, prognóze jeho vývoja a vedomí jej rodičov o tom, že k poškodeniu jej zdravia došlo už pri pôrode.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovanej nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolací súd uvádza:

6. Dovolací súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným

súdom, vrátane dovolacieho konania (m. m. I. ÚS 4/2011).

7. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je ani podľa novej právnej úpravy „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce *res iudicata* „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na možnosť prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajnú výnimku z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (k tomu porovnaj napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016). V súlade s tým aj odborná právnická literatúra konštatuje, že „narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch“ (viď publikáciu Civilný sporový poriadok, Nakladatelství C. H. Beck, Praha, 2016, na str. 1326).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Žalovaná prípustnosť dovolania vyvodzuje predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Žalovaná naplnenie znakov vady konania podľa § 420 písm. f/ CSP vidí v tom, že „konajúce sudy neskúmali vec objektívne, pretože sa vznesenou námietkou premlčania nezaoberali dostatočne, použitie

rozporu s dobrými mravmi neodôvodnili riadne a preskúmateľne, čo pre žalovanú ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti spôsobuje právnu neistotu, pretože žalovaná nevie v čom je jej námietka v rozpore s dobrými mravmi a ako vôbec môže aj v budúcnosti námietku premĺčania používať.“ Podľa žalovanej sú rozhodnutia súdov v časti týkajúcej sa námietky premĺčania rozporuplné a nepreskúmateľné; sudy na jednej strane uzatvárajú, že žalovanou uplatnená námietka premĺčania je v rozpore s dobrými mravmi, na druhej strane ale dospievajú k záveru, že právo žalobkyne nie je napokon ani premĺčané.

14. Dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

15. Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

16. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Podľa dovolacieho súdu rozhodnutia súdov v preskúmvanej veci netrpia nedostatkom náležitého odôvodnenia.

17. Dovolací súd považuje za nenáležité tvrdenie žalovanej, že rozhodnutia súdov v časti týkajúcej sa ňou uplatnenej námietky premĺčania sú rozporuplné a nepreskúmateľné, keď sudy na jednej strane uzatvárajú, že žalovanou uplatnená námietka premĺčania je v rozpore s dobrými mravmi, na druhej strane ale dospievajú k záveru, že právo žalobkyne nie je napokon ani premĺčané. Treba mať totiž na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Tvrdeniu žalovanej o rozpore v odôvodnení rozhodnutia v zmysle vyššie uvedenom možno podľa dovolacieho súdu nanajvýš prisvedčiť vo vzťahu k dôvodom rozhodnutia súdu prvej inštancie, nie však aj vo vzťahu k dôvodom rozhodnutia odvolacieho súdu. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zaoberajúceho sa plynutím premĺčacej doby práva na náhradu škody odo dňa keď sa žalobkyňa dozvedela o škode a o tom, kto za škodu zodpovedá [za ktorý rozhodný deň považoval deň vydania „rozhodnutia“ (zrejme správne oznámenia Úradu pre dohľad na zdravotnou starostlivosťou z 28. septembra 2009) nepochybne vyplýva, že právo žalobkyne nepovažoval za premĺčané (viď bod 36 napadnutého rozhodnutia: „Záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na vydanie rozhodnutia zo dňa 28. 09. 2009 nemožno prihliadnuť na námietku premĺčania preto odvolací súd považuje za správny.“) a s otázkou, či žalovaná uplatnila námietku premĺčania práva v rozpore s dobrými mravmi sa už nezaoberal.

18. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Dovolací súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim

prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

19. Majúc na zreteli vyššie uvedené, dovolací súd považuje z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP za neopodstatnenú námietku žalovanej, že sa súdy nezaoberali ňou produkovanými dôkazmi, neprihliadli na dôkazy preukazujúce, že miera poškodenia zdravia žalobkyne a prognóza ďalšieho vývoja jej zdravia bola známa už skôr než to ustálil odvolací súd, a že nevykonali ňou navrhované dôkazy.

20. Na podklade vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

21. Najvyšší súd potom pristúpil ku skúmaniu, či žalovaná dôvodne vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z dôvodu, že nimi napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dospel k záveru, že žalovaná tak robí neopodstatnene.

22. Žalovaná tvrdí, že odvolací súd pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie o veci, sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. táto otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP). Z jej argumentácie vyplýva, že za nosný dôvod dovolania považuje žalovaná zodpovedanie právnej otázky „v akých prípadoch a za akých okolností je možné v rámci uplatneného inštitútu premlčania neprihliadnuť na uplatnenú námietku z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi“, resp. „ako by sa premlčanie a jeho rozpor s dobrými mravmi mal posudzovať v prípade poskytovania zdravotnej starostlivosti“.

23. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku) a súčasne o takú (právnu) otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

24. Z toho, ako žalovaná vymedzila právne otázky je zjavné, že sa týkajú len posúdenia otázky výkonu práva uplatnením námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Na riešení žalobkyňou vymedzených právnych otázkach ale odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil.

25. Pokiaľ žalovaná v dovolaní tiež namieta, že „Konajúce súdy stanovili vlastný subjektívny čas začiatku plynutia premlčacej doby (bez odborných znalostí) a nevzali do úvahy názor znalcov“, dovolací súd poznamenáva, že otázka ustálenia začiatku plynutia (iba subjektívnej) premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je otázkou skutkovou, ktorá z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP (podľa žalovanej tak podľa § 421 ods. 1 písm. a/ ako aj § 421 ods. 1 písm. c/ CSP) relevantnou nie je.

26. Dovolací súd z uvedených dôvodov dovolanie žalovanej odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ a f/ CSP.

27. Dovolací súd úspešnej žalobkyňi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej, pretože jej v tomto konaní trovy nevznikli.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.